

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Έν Ἀθήναις φρ. 15—Έν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Έν τῷ ἑξωτερικῷ φράγκα 20.

ΓΡΑΦΒΙΟΝ Έν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Ἀθμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

Ο ΞΕΝΟΣ

Σάν νά μὴν ἔφθαναν οἱ ντόπιοι πατριῶται
Μόνοι ἔθνικό μας ζήτημα νά λύσουν
Κι' ἀπάνου σ' τὴ μεγάλ' ἰδέα οἱ ἱππόται
Τὸ ἔθνος σάν μπεκάτσα νά ξεκοκκαλίσουν,
Σ' τὰ ὑστερνὰ μᾶς ἦλθε κι' ἓνας Ξένος
Καὶ ρίχθηκε σ' τὰ κόκκαλα σὰ λυσσασμένος.
Αἶ! τὴν οὐρὰ θ' ἀφήστε Κουμουντοῦροι
Ἀφοῦ ἐφάγατε δλάκερο γαῖδοῦρι;

ΤΙ ΛΕΤΕ; ΔΕΝ ΤΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ;

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ θυμοῦμαι ε' τὴν Τουρκία
Ἐίχε γενῆ μιὰ νόστιμη, μὰ νόστιμ' ἱστορία.
Νὰ βρισκομαι κ' ἐγὼ ἐκεῖ τὸ εἶχε φέρ' ἡ τύχη . . .
— Βρὲ ἀδελφὲ, τί φοβερὸ ποῦ εἶν' αὐτοὶ οἱ στίχοι!
Κάπου μιὰ λέξι σάν ζητῆς μὲ ἄλλη νὰ ταιριάξῃ,
Νὰ ξημερώσῃ τρεῖς φορὰς; μπορεῖ καὶ νὰ βραδύαξῃ,
Καὶ σὺ ἀκόμα νὰ ζητῆς τοῦ λεξικοῦ τὰ βάρη.
Καὶ νὰ μὴν πᾶμε μακρὰ, ἐγὼ τὸ ἔχω πάθει.
Θαῖρεῖτε θὰ σᾶς ἔγραφα, ὅσα σᾶς γράφω τώρα;
Ἀλλὰ ὁ τρίτος στίχος μου—κακὴ ψυχρὴ του ὦρα!
Νὰ τελειῶνῃ ἔτυχε μὲ τὴ διαβόλο—τύχη!
Καμπόσαις λέξεις ταιρίαζαν μαζὺ τῆς! τοῖχοι, νύχι,
Καὶ τὰ λοιπά· ὅμως καμμιά νὰ ἔμπη δὲν μποροῦσε.
Εἶναι κανεὶς ποδήματα χοροῦ σάν νὰ ζητοῦσε,
Καὶ μπότται νὰ τοῦ ἔφερναν χοντραὶς γιὰ τὸ κυνήγι.
Νὰ ἔτσι εἶναι κάποτε ποῦ ὁ θυμὸς σὲ πνίγει.
Τέλος οἱ στίχοι ἤθεσαν στὸ νοῦ μου, τὸ χαλάζει
Καλὸ 'ναι εἰς τὴν ἀναβροχιά· ταιριάζει, δὲν ταιριάζει

Ἡ λέξις μὲ τὴν ἔννοια, εἶπα, θὰ νὰ τὴν βάλω,
Καὶ τῷ αἵματι. Δὲν ἔκαμα, κυρίαίς, τίποτ' ἄλλο,
Παρ' ὅτι κάνετε καὶ σεῖς, τὴν δουλά σας κρατεῖτε
Καλὴ, κακὴ, καλλίτερη δούλου ποῦ νὰ βοῆτε.
Pardon γιὰ τὴ παραβολή, ἀλλὰ ἀφοῦ ταιριάξῃ
Ἄπ' τὴν κουζίν' ἂν ἔρχεται, νομίζω, δὲν πειράζει.
Εἶπα λοιπὸν πῶς μ' ἔτυχε . . . ἂ, προσοχὴ μεγάλη
Μὴν εὐρεθῆ τοῦ στίχου μου τὴν ἀέρα τύχη πάλι,
Καὶ ξεμπερδέματα καλὰ! Δοιοὶν εἰς τὴν Τουρκία
Μιὰ δίκη εἶδα γιὰ κλεψιὰ παρὰ πολὺ ἀστεία.
— Θὰ θέλετε νὰ μάθετε οἱ Τούρκοι πῶς δικάζουν.
Ἀπάνω, κάτω νὰ σᾶς πῶ ἑμᾶς κ' ἐκείνοι μοιάζουν.
Ὁ δικηγόρος σάν κ' ἐδῶ. Τὸν λένε ἀβοκάτο,
Μὰ αἴλουρο τὸν αἴλουρο ἂν τοσε πῆς ἡ γάτο,
Τὰ νόγια του δὲν ἄλλαζαν· οἱ δικασταὶ τοὺς πάλι
Κοιμοῦνται, ὡσάν ἔνορκοι, καὶ ζύνουν τὸ κεφάλι,
Καὶ κάπου καὶ τὰ πόδια των, κ' ἴσως σ' αὐτὸ καὶ μόνο
Δὲν μοιάζομε, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν σᾶς τὸ βεβαιῶνω.
Γιὰ νὰ τελειῶνῃ γρήγορα, ἀφίνω ὅλα τ' ἄλλα,
Καὶ στὴν ἀπόφασιν πηθῶ μὲ σάλτα ποῖδ' μεγάλα,

'Απ' ὅσα κάνει ὁ Ἄλφα-Κοῦ ἀπὸ τὰς ἐκστρατείας Καὶ τοὺς πολέμους σὰν πηδᾷ εἰς τὰς οἰκονομίας· Καλὰ δὲν ξέρω ἢ κακὰ ἐγὼ ἂν ἐσκεφθῆκαν, Ξέρω πῶς στὸ κατάδικο τὴν ἐκλογὴν ἀφῆκαν Νὰ κἀνῃ ἓνα ἀπ' αὐτὰ, 'ς τὴν φυλακὴν νὰ πάγῃ, ἢ νὰ τοῦ δώσουν ἑκατὸ 'ς τὰ πόδια, ἢ νὰ φάγῃ Κρεμμύδια μιὰ ὀκά. Ἄφου ἐσκέφθηκε λιγάκι, ἢ μιὰ ὀκά τῶν κρεμμυδιῶν τοῦ ἴφῃν παιγνιδάκι, Νὰ τρώγῃ ἄρχιστε λοιπόν, μὰ ἐτὰ μισὰ πρὶν φθάσῃ

Μετάνοιωσε καὶ τὰς ζυλίας τοῦρθε νὰ δοκιμάσῃ. Μὰ πέντε δέκα μπιστωνιὲς εἶχε δὲν εἶχε φάγει, Κ' ἐφώναζε πῶς προτιμᾷ 'ς τὴν φυλακὴν νὰ πάγῃ. Τί λέτε; δὲν τοῦ μοιάζει; αἰ; ἢ ἔμπορὴ μας χῶρα Ποῦ ἑκατὸ πολιτικαῖς ἀλλάζει σὲ μιὰ ὥρα; Ποῦ 'ς τὴν ἀράδα ἀρχινᾷ καὶ 'ς τὴν ἀράδ' ἀφίνει: Οἰκονομίας, πόλεμο, πετσώματα, εἰρήνη;

Νίκος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχαρίστως θὰ πληροφρηθῶσιν οἱ φίλοι τοῦ κ. Καραπαύλου ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ θῦμα τῆς προτελευταίας ὑπουργικῆς κρίσεως ἐπέστη ὅτι αὐτὸς δὲν ἐδέχθη χαρτοφυλάκιον ὑπουργικόν, καὶ ὅχι τοῦ ἡρνήθησαν τοιοῦτο, ὡς κοινῶς ἐπιστεύετο.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἰδρῶσεν ἕως οὗτο τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἀλλ' ἀληθέστερον ἐπίσης εἶναι ὅτι ὁ κ. Καραπαυλος μένει πιστὸς εἰς τὸ κόμμα.

Αὔθεντικόν.
'Ο βουλευτὴς κ. Φωτῆλας, ἐκ τῶν νεοφωτίστων ἀντιπολιτευομένων, ἤκούσθη λέγων:
— Ἐφυγα ἀπὸ τὸν Κουμουνοῦρον, ἀλλ' ἔχει τόσην μαγειρίαν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νομίζω ὅτι ἕκαμα φονικόν.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ξένοι σκανδαλίζονται φοβερὰ ἀπὸ τὰ κόκκινα φαναράκια τὰ ὅποια ἀπὸ τινος, ἀντὶ τῶν κλασικῶν ἐναντίον τῆς βασκανεῖας κεράτων, κοσμοῦσιν ἀστυνομικῶν ἔλεψ τὰ φαρμακεῖα.

Τὰ κόκκινα φαναράκια ἐν Εὐρώπῃ εἶναι διακριτικὰ ἄλλων καταστημάτων, τὰ ὅποια εἶναι μὲν ἢ ὀδὸς ἢ ἔγρουσα εἰς τὰ φαρμακεῖα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους φαρμακεῖα. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Λογοθέτης νὰ φυλάγῃ τοὺς Κυρίους τῶν φαρμακείων ἀπὸ μερικῆς παρενοήσεως.

Ἐίχαμεν γράψῃ τὰ ἀνωτέρω ὅταν ἐμάθαμεν ὅτι ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τρεῖς φοιτητὰς ὑπεξαιρέσαντας ἓνα τοιοῦτο φαναράκι.

Οἱ δυστυχεῖς φοιτηταὶ θὰ τὸ παρεξήγησαν καὶ ἀντὶ νὰ συναντηθοῦν μὲ καμμίαν Λαίδη, συνητήθησαν μὲ τὸν φίλον μας Τσακίρη.

Αὐτὸ θὰ 'πῆ τύχη!

Ἡ ἱξουσία, ἔλεγεν εἰς, εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου κατήντησε πόρνη.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος τὴν ἐχόρτασεν.

Εὐχαρίστως τῆς λέγει: Πήγαινε καὶ εἰς τὸν κ. Τρικούπην.

Ἡ πόρνη πηγαινέι. Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ—κυβέρνησιν.

Πταίει τώρα ὁ Κουμουνοῦρος, ἡρώτα αὐτὸς ὁ κύριος εἰς.

Ὁ κ. Μαυρογιάννης τῆς Παλιγγενεῖας δυσκολεύεται, λέγει, ν' ἀποφθῆνῃ ἂν οἱ ἀγῶνες τοῦ ἀειμνήστου Δεληγεώργη ὑπῆρξαν χρήσιμοι τῇ πατρίδι ἢ οὐ.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν:

Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν Κουμουνοῦρον ἀπὸ τοῦ εἰθιμικῶν Πνεύματος καὶ τὸν Τρικούπην ἀπὸ τὸν Μαυρογιάννην!

Ἡ Ἐφημερίς παραπονεῖται ὅτι εὐρέθη εἰς Ῥουμανίαν ἠθοποιὸς καλούμενος: Ῥήγας.

Εἰς τοιαύτας παρῳδίας ἡμεῖς πρῶτοι ἐδώκαμεν ἀφορμὴν. Μήπως δὲν ἔχομεν: Σιμητοποιεῖον ἢ Ἄρτεμις! Κουρεῖν ὁ Ἀπόλλων! Καφετεῖον ὁ Ζεὺς! Πατσατζιδίκον ἢ Ἀφροδίτη! Ὅταν οἱ θεοὶ κατέρχωνται εἰς τὰ πατσατζιδίκια, πῶς νὰ μὴ κατέλθουν οἱ ἡμίθεοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐβεβαίωσεν ὅτι ὑπάρχουν κλέπται μετῃμφισμένοι κλητῆρες καὶ τάνάπαλιν.

Τώρα πῶς νὰ διακρίνωμεν τοὺς κλέπτας ἀπὸ τοὺς κλητῆρας.

Ὡς τώρα ἅμα συνηντῶμεθα μὲ κλέπτας ἐφωνάζαμεν: Κλητῆρ! Κλητῆρ!

Τώρα ἅμα συναντῶμεθα μὲ κλητῆρας θὰ φωνάζωμεν: — Κλέπτης! Κλέπτης!

Ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδων μανθάνομεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφότητων αἰτινες θὰ δώσουν φιλανθρωπικοὺς χοροὺς εἶναι καὶ ἡ ἀρμενικὴ ἀδελφότης: **Τεβροτσατσεράτς.**

Τὸ εὐφρημον τοῦτο ὄνομα τὸ χαρίζομεν εἰς τὸν δραματοποιὸν τοῦ Πειραιῶς κ. Ἀντωνιάδην, καὶ περιμένομεν νὰ τὸ ἴδωμεν δράμα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἀντωνιάδου, μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς μαθητὰς του ὅτι ἐκδίδει πάλιν εἰκοσι τυπογραφικὰ φύλλα δραματοκομικὰ.

Ἄλλοιμονον! εἰς τὸν μαθητὴν ἐκεῖνον ὅστις δὲν τοῦ κἀνει δέκα τοῦλάχιστον συνδρομητὰς!

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐγύριζεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν εἰς ψευδοβολταῖρος μὲ ἀξιῶσεις ψευδοκόκκου.

Ἄν εἶναι ἢ δὲν εἶναι Βολταῖρος αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ τὴν διεκδικήσῃ μὲ τοὺς πεθαμμένους.

Ἄλλ' ὅτι δὲν εἶναι Κόκκος, αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύουν σήμερον εἰς τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**» τρεῖς **Surprises**, αἰτινες πιστεύομεν ὅλον τὸ δημόσιον θὰ τὸ κάμουν νὰ εἴπῃ:

— Βρὲ ἀδελφε, μᾶς φθάνει ἓνας . . . ἀλλὰ **Κόκκος.**

Εἰς Στεφανοπλοκὸν Ρονθηρην.

Πέροι στεφάνι ἐπλεκες, φτωχὲ, τοῦ Δεληγιάννη, Μὰ τῶρ' ἀπὸ τῆς μύτης σου ἀκέρηο σ' εἴχουν βγάσει!

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἐπὶ τουρκοκρατίας αἱ μητέρες ἐφοβοῦντο διὰ τὰς θυγατέρας τῶν τοῦς Τούρκους πασάδες· οἱ κάτοικοι τῶν νήσων τοὺς πειρατὰς· αἱ δεισιδάιμονες χωρικαὶ τοὺς καλικαντζάρους, πεφημισμένους ἐπὶ ἀσελγείᾳ· αἱ σύγχρονοι Ἀθηναῖαι μητέρες φοβοῦνται τοὺς ὑψηγητὰς.

Ὁ πολίτης Σπανὸς, ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὴν τριλογίαν τῶν ληστρικῶν τοῦ ἄθλων, ἀποκατέστη εἰς Θεσσαλίαν ὡς ἐντὶ μόντατος ἐμπορος, καλῶς γνωρίζων ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς θεὸς προστατεύει τὴν ληστείαν καὶ τὸ ἐμπόριον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ μὲν ληστεία εἶναι ἄγριον ἐμπόριον, τὸ δὲ ἐμπόριον πεπολιτισμένη ληστεία.

Ὁ πολίτης Βαλασσόπουλος ἀφοῦ διῆλθε τὴν ἐκκλησιαστικὴν του περίοδον, ἥτις ἔβρεχε δῶρα ἀπὸ σταυροὺς, ἐγκόλπια, μίτρας καὶ πενηχράς τινας χιλιάδας δραχμῶν, ἐβρίθθη εἰς τὰ οἰκονομικὰ, τῶν ἐποίων κέντρον νομίζει τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμων.

Ὡς ὁ Σπανὸς, οὕτω καὶ αὐτὸς, τέχνην δὲν ἀλλάσσει. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι προκειμένου περὶ δωροδοκίας, τότε μὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ Ἀβερίους, τώρα δὲ, ἐν τοῦ δοθῆ ὡς λουκοῦμι κατασκευὴ τις σιδηροδρόμου, θῆξῃ νὰ κάμῃ μὲ Τσιγγρούς.

Αἱ μοιχοὶ ἄλλοτε ἠναγκάζοντο ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ἐκλέξουν τὸν θάνατον ἢ τὸ μοναστήρι.

Τώρα ἐρχονται εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν αὐξάνοντα ἔρωτα τῶν συζύγων καὶ τὴν θερμὴν λατρείαν τῶν ἑραστῶν.

Εἰς τὸν Παρνασσὸν ἀκούω ὅτι θὰ εἰσαχθῶσι ἐπροβολαὶ εἰκόπων εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀργότερα δὲ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαιολογίας.

Πολὸ φοβοῦμαι μήπως οἱ Παρνασσίδαι εἰσαγάγωσι τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν εἰκόνας, ἐλπίζοντες οὕτω νὰ δελεάσωσι τὰς ἐπιζήλους νύμφας.

Φαντασθῆτε τὸν Πίπην τὸν Λάμπρον παρεισάγοντα ἐν τέχνῃ εἰς ἀρχαιολογικὸν τι μάθημα τὴν εἰκόνα ἑαυτοῦ ὡς Ἀλκιβιάδου ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ συναδέλφου του κ. Καζάζη ὡς Πάριδος.

Καὶ τότε θὰ ἠκούσαντο οἱ ἐξῆς διάλογοι μεταξὺ τῶν Κυριῶν:

— Καλὲ τέτοια μουστὸργηα ἦτο ὁ Ἀλκιβιάδης;

— Μαμά, μαμά, διέτε τί φουρνόζυλο πῆγε κι' ἀγάπησε ἢ Ἐλένη τοῦ Μενελάου!

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ.

Ἄρθρ. 1ον. Ἐμβρυα μεγάλων ἀνδρῶν διυρίζονται ὑπότροφοι διὰ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας.

Ἄρθρ. 2ον. Ἐν περιπτώσει ἀποβολῆς, τὰ χρήματα χησιμεύουν εἰς ἐξόδα ταφῆς τῶν ἐμβρύων.

Ῥονθηρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἐπρόκειτο νὰ μεταδοθῆ φιλικῶς ἡ ἐνωσις περὶ τοῦ νέου ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς δραματοποιήσεως τῆς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου.

Ἀσθμαίνων εἰς συναντᾷ ἄλλον καθ' ὁδὸν καὶ τῷ λέγει: — Εἶσαι δραματοποιός; — Ὁ ἄλλος παρακούων, ἐρωτᾷ: — Δραματοποιός; — Ὅχι, ἀδελφε, δράματα κάμνεις; — Ὅ εἶχες πολὺ καλλιτέραν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν ἂν μ' ἠρώτας: δέρματα κάμνεις;

Γυνὴ ἐγγαμος ὅταν ὀμιλῇ ὅτι ἐχόρευσε μετὰ τοῦ συζύγου τῆς λέγει:

— Τί εὐμορφα ποῦ τὸν χόρευσα! Ὅταν ὀμιλῇ ὁμως ὅτι ἐχόρευσε μετὰ φίλου λέγει μετὰ συστολῆς: — Τί νόστιμα ποῦ μ' ἐχόρευσε!

Τὸ ἄκρον ἄωτον ἀλαζονικῆς ἀμαξάδας: — Νὰ κάθῃσαι μαζὺ μὲ τὸν ἀμαξηλάτην γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἐν τῇ ἀμάξῃ οὔτε μιὰ θέσις πιασμένη.

Τὰ ⁹⁰/₁₀₀ τῶν δημοσιογράφων εἶναι δημόσιοι κύνες, εἰς οὓς ἐὰν δὲν βρῖθῆ ἐν κόκκαλον, δὲν ἀφίνοσι τὴν συνοικίαν δλην τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῆ.

SURPRISES.

Μὴ ρίξῃς πίσω σου οὐτ' ἓνα βλέμμα Ἐἶπε ὁ Ἀὐτὸς εἰς τὴν γυναῖκά του μὲ τρόμο, Γιατὶ ἐχάθης! . . . Καὶ μὲ παγωμένο αἷμα Τραβοῦσε ὀλόιστα τὸν ἴδιο δρόμο.

Μὰ ἡ γυναῖκα—πάντα σὰν γυναῖκα— Ἄ: στρέψω, λεί, πίσω μου κομμάτι, Καὶ τί θὰ πάθω; . . . Ἄ! ἢ τρελλὴ Ῥεβέκκα Γίνηκ' εὐθὺς μὲ στήλη ἀπὸ ἀλάτι!

Καὶ τώρα λέτε ὡς ἐδῶ νὰ μείνω; Ὅχι! θὰ συμπεράνω ἴσα ἴσα. . . . Ἐέρετε πῶς; — Ἄπ' τὸν καιρὸ ἐκεῖνο Γεννιῶνται ἢ γυναῖκες ὄλαι: **λύσσα.**

De Cock.

Α Α Α Η.

Ἄν ἡ Μαγδαλυνὴ, ὡς σὺ, ὠραία ἦτο κόρη Καὶ ἤρχετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἰησοῦ νὰ πῆσῃ, Ἐκείνος τὴν ἀμαρτωλὴν εὐθὺς θὰ ἐσυγχώρει, Ἄλλ' εἰς διπλοῦν ἀμάρτημα ἤθελεν ὑποπέσει. Ἠδύνατο καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὴν νὰ ἀγαπήσῃ Καὶ συγχωρῶν τὴν γόησσαν . . . ἐκείνος ν' ἀμαρτήσῃ

De Cock

ΤΡΙΤΗ.

Σ' ένα χορό γεμάτο από κορασίδες,
— 'Η μία ωμορφότερη από την άλλη —
Ποῦδλεπες μαύρα μάτια, δλόχρυσαις πλεξίδαϊς,
Καί χεῖλια κατακόκκινα σάν τὸ κοράλλι,
Εὔρέθηκα κι' ἐγὼ σ' τὴ μέση μπερδεμένος,
Γιατ' ἤμουν σ' τὸ χορὸ ἐκεῖδ' προσκαλεσμένος.

Ἦτανε μία σάλα φωτοστολισμένη,
Ποῦ νόμιζες πῶς φέγγει ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα,
Τὴν εἶχαν μὲ σαποῦνι ὠμορφοαλειμμένη,
Ποῦ πάταγες ἐδῶ καὶ γλύστρες 'κεῖ πέρα,
Καί σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς τοίχους ἦτανε κρεμισμένος
'Ο νοικοκύρης μὰ λαμπρὰ ζωγραφισμένος.

Σὲ λίγο ἀρχίζει ὁ χορὸς Ἀνεμοδοῦρα!
Τόσο ποῦ ρίχτηκα κι' ἐγὼ μέσα σ' τὰ ὄλα.
'Εβλεπες τὸν καθένα μας ὡσάν τὴ σβοῦρα
Κι' ἀπὸ τὴν μιὰ νὰ πέφτη σ' ἄλλη καρμπούλα.
Ξάφνω φωνάζει κάποιος : **Στόπ!** καὶ στέκοντ' οὔλοι...
Γιατί φανήκανε μὲ τὰ πιρτὰ οἱ δοῦλοι.

Δὲν ξέρω μὰ τὴν πίστι μου γιὰ ποῖα αἰτία
Μοῦ πέρασ' ἀπ' τὸ νοῦ μου νάβγω λίγω ἔξω,
Μὰ βέβαια θὰ εἶχα κάποια ἁμαρτία
Γιατί ἀλλοιώτικα δὲν ἤθελ' ἔτσι μπλέξω.
Μέλις ξεκίνησα . . . — 'Β! κύριε, συγγνώμη!
Πιαστήκατε ἀπάνου μου! . . . Γροικᾶω ἀκόμη.

Τότενες στρέφω Τί νὰ ἰδῶ! Μία κοπελοῦδα,
Μία τζόγια, ἕνα κάτοικο τοῦ παραδείσου!
— Συμπάθειο, τῆς λέγω, χρυσοῦ μου πεταλοῦδα
Δὲν ἐστοχάσθηκα τὴ μαγικὴ μορφή σου!
Καὶ πιάνω μὲ κατάνυξι καὶ μὲ τρεμοῦλα,
Γιὰ νὰ ξεμπλέξω ἀπ' τὸ κουμπὶ μου μὴ κλωστοῦλα!

Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα ἐκεῖδ' τὸ βράδυ
Κι' ἄρχισ' ὁ κόσμος λίγω λίγω νὰ τραβιέται
Κ' ἐγὼ τραβήχθηκα μὲ τὸ λοιπὸ κοπάδι.
Μὰ τῶρ' ἀδέρφια σ' τὸ θεὸ σας δέ μου λέτε
Γιατί, ἀφοῦ ξεμπλέχθηκα ἀπ' τὸ φόρεμά της
Μὲ σέρν' ἢ κόρη ὅπου κι' ἂν βρεθῆ κοντὰ της;

De Cock.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΜΟΥ.

Τὸν γαλανό μας οὐρανὸ, ποῦ μὲ φωτίζει,
'Ολος χαρὰ κι' ἀγάπη στρέφω καὶ κυττῶ,
Μὰ ἂν μὲ ἀγαπήνῃ, ἂν γιὰ μὲ φροντίζῃ,
Μήτε μὲ μέλει διόλου, μήτε ἐρωτῶ.

Τὸ ἴδιο λέει καὶ γιὰ σὲ ὁ λογισμὸς μου.
Αἶ, δὲν τὸ ξέρεις τάχα; Εἶσαι οὐρανὸς μου.

'Αράχνη.

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ

ΑΜΕΡΟΛΗΨΙΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ.

'Ο κ. Κρεστενίτης ἐν τῇ βουλῇ ἐπερωτᾷ τὸν ἀρμόδιον
ὑπουργὸν περὶ τινος γενομένης ἐν Ἠλείᾳ καλπονοθεύσεως
κατὰ τὰς ἀρτι ληξάσας ἐκλογὰς τῶν ἐπαρχιακῶν συμ-
βούλων.

— 'Ο ὑπουργὸς τῆς παιδείας κ. **Αὔγερινὸς** ἀπαντᾷ :
«Σὰς βεβαιῶ, κύριοι, ὅτι σήμερον μανθάνω ὅτι ἐγείναν αἱ
ἐκλογαὶ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβούλων.»

— 'Ο αὐτὸς κ. Κρεστενίτης ἐρωτᾷ τὸν κ. Αὔγερινὸν ἂν
ὁ διδάσκαλος Παπαγιαννόπουλος εἶνε ἐξ Ἠλείας.

— 'Ο κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπαντᾷ: «Χαμπάρι δὲν
ἔχω.»

'Επερωτήσεις γίνονται ἐν τῇ βουλῇ περὶ καταχρήσεων ἐν
ταῖς ὑποτροφίαις.

— Διατὶ διώρισες ὑπότροπον τὴν κόρην τοῦ ἐξ Ἠλείας
Δροσοπούλου ἔχοντος 300,000 δρ. περιουσίαν; ἐρωτῶσι
τὸν κύριον ὑπουργόν.

— Εἶνε οἰκογένεια ἀγωνιστοῦ ὑπηρετήσαντος τὴν πα-
τριδα ἀπαντᾷ ὁ κ. Αὔγερινός.

— Διατὶ διώρισες ὑπότροπον τὸν υἱὸν τοῦ πλουσίου βου-
λευτοῦ Ἠλείας Δαραλέξη;

— 'Ο κ. Δαραλέξης ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα.

— Διατὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν διώρισες ὑ-
πότροπον τὸν υἱὸν τοῦ βουλευτοῦ Ἠλείας Πετραλιᾶ;

— Διότι ὁ πατὴρ του ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα, ἀφ' ὅτου
γεννήθηκε.

Συζητεῖται ἡ αὐτὴ περὶ ὑποτρόφων ἐπερωτήσις.

'Ο ὑπουργὸς τῆς παιδείας κ. Αὔγερινός ἀπαντᾷ :

«Ἡξεύρετε, κύριοι, ὅτι οὐδεὶς νόμος κανονίζει τὰ τῶν
ὑποτροφιῶν. 'Ο δὲ ὑπουργὸς πιέζεται κατὰ τὴν ἐνέργειαν
τῶν καθηκόντων του. 'Ἐὰν ἐξετάσητε πάντας τοὺς ὑπουρ-
γοὺς θὰ ἴδητε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ὀλιγώτερον ἁμαρτήσας».

Κήρυξ.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

Μετὰ τῆς νέας πολιτικῆς τῶν παρασκευῶν, τὰς ὁποίας
ἐσήμανε προχθὲς ἡ *'Εφημερίς*, συνέπεσεν εὐτυχῶς καὶ ἡ
ἐπιτυχία τῶν πειραμάτων τοῦ κ. Γρυπάρη, ὅστις κατῶρ-
θωσεν ἐπὶ τέλους νὰ βυθισθῇ 10 λ. τὴν ὥραν.

Ἵσπερ ἂν εἰς τὸ ἐνδέκατον λεπτόν φανῇ ὁ ἔχθρος, τὴν
ἐπαθε ὁ Γρυπάρης καὶ θὰ τὴν ἐπαθε καὶ ὁ φίλτατος Λεω-
νίδας Χατζηδημητρίου ὅστις συνδυσθίσθη μετ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ.

Σήμερον Κυριακὴν, παιανίζουσας τῆς μουσικῆς, ὁ διευθυν-
τῆς τῆς Ἀστυνομίας θέλει ταυρομαχήσει ἐν περιπτώσει
νίκης, θὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ κ. Καμπούρογλου
νὰ σφάξῃ τὸν ταῦρον ἐπιτοπίως.

'Ελπίζεται ὅτι κ. Καμπούρογλος θὰ ἐνδώσῃ.